

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **C. A.,**
zastoupený JUDr. Athanassiossem Pantazopoulosem, advokátem
se sídlem Praha 2, Slavíkova 19

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016 č.j. MV-84796-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Tlumočníku Mgr. Milanu Kučerovi, Ph.D. se přiznává tlumočné ve výši 1.050,- Kč. Tlumočné v této výši bude vyplaceno z účtu Městského soudu v Praze na účet jmenovaného tlumočníka č. X do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 5. 2015 č.j. OAM-1066-61/ZR-2011 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva bylo žalobci podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“) zrušeno povolení k trvalému

pobytu na území České republiky a podle § 50 odst. 5 ZPC byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že skutkový stav byl správním orgánem I. stupně zjištěn v dostatečném rozsahu řádným procesním postupem v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Ze skutkových zjištění správního orgánu vyplynulo, že žalobce se na území dopustil opakovaně trestné činnosti, u níž není pochyb o tom, že se jedná o narušení veřejného pořádku závažným způsobem podle § 87l odst. 1 písm. a) ZPC:
 - a) trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 3 T 50/2009 ze dne 30. 3. 2009 byl žalobce odsouzen za trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona k odnětí svobody v trvání sedmi měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 18 měsíců. Podle rozhodnutí soudu ze dne 3. 1. 2011 se žalobce ve zkušební době osvědčil.
 - b) trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 6 T 59/2010 ze dne 19. 12. 2010 byl žalobce odsouzen pro přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2 trestního zákona k odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 18 měsíců, která byla prodloužena na 24 měsíců s dohledem, zároveň byl žalobci uložen trest propadnutí věci. Z trestního příkazu je zřejmé, že žalobce při sobě držel 15 plastových sáčků kokainu, tedy neoprávněně přechovával omamnou látku v množství větším než malém. Tento skutek byl amnestován ke dni 1. 1. 2013.
 - c) trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 39 T 70/2012 ze dne 2. 7. 2012 byl žalobce odsouzen za přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákona k odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 48 měsíců za současného vyslovení dohledu. Tento skutek byl ke dni 1. 1. 2013 amnestován.
 - d) trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 8 T 93/2014 ze dne 7. 7. 2014 byl žalobce odsouzen za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákona k odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na dobu tří roků. Zkušební doba je stanovena do 17. 7. 2017.
3. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce se opakovaně dopouštěl trestné činnosti, kterou lze s ohledem na její závažnost považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Zahlazení některých trestných činů nic nemění na skutečnosti, že se jich žalobce dopustil. Uložené tresty neměly na žalobce žádný výchovný účinek, přičemž poslední trest byl uložen za drogovou činnost, a proto lze považovat závěr správního orgánu I. stupně, že žalobce závažným způsobem porušil veřejný pořádek, za důvodný. Za nerozhodný označil fakt, že se jedná o samostatně spáchané skutky, nikoli o pokračující jednání. Zdůraznil, že správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu není řízením trestním ani přestupkovým a vydané rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu s výjezdním příkazem nejsou právními sankcemi, nýbrž jen opatřeními v oblasti regulace přistěhovalectví stanoveným ZPC, v němž jsou implementovány mezinárodní závazky České republiky v cizinecké pobytové agendě. Rozhodnutí ministerstva proto nelze hodnotit jako druhé potrestání žalobce jakožto pachatele trestných činů.
4. Žalovaný dále konstatoval, že podle údajů cizineckého informačního systému se žalobce na území zdržuje od 22. 10. 2007, povolení k trvalému pobytu mu bylo vydáno dne 3. 1. 2008 z titulu jeho manželství s českou státní občankou, s níž je nyní rozveden. Rovněž zjištění o rodinných poměrech žalobce byla vzata do úvahy při posuzování zásahu rozhodnutí do jeho rodinného života. Správním orgánem I. stupně však byla shledána převaha zájmu veřejného, spočívajícího v ochraně veřejného pořádku, nad žalobcovým zájmem rodinným a soukromým.

K tíži žalobce musí být přičteno, že žalobce úmyslnou trestnou činnost páchal po narození svých dětí, přestože si musel být vědom důsledků svého jednání.

5. Námitku, že správní orgán pochybil, pokud do řízení nepřibral jako účastníky řízení nezletilé děti žalobce a jeho družku, žalovaný odmítl s tím, že tato nemá právní relevanci, protože podle § 27 správního řádu účastníky nejsou. Není zde dán vztah společenství v právu na povolení k trvalému pobytu, tyto osoby nemohou být ve svých právech dotčeny, účastenství jim nepřiznává ani jiný zákon. Dotčení jejich práv a povinností může být v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu toliko nepřímé, zatímco správní řád vyžaduje dotčení přímé.
6. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce neuvedl žádnou informaci, která by svědčila o jeho zhoršeném zdravotním stavu. Rovněž ekonomické poměry žalobce byly náležitě zjištěny. Žalobce je nezaměstnaný, resp. je v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání a má příjem z výpomoci svému kamarádovi, resp. z brigád. Zároveň žalobce udržuje vazbu ke státu svého původu, neboť v něm má podnikatelské aktivity a je tam v kontaktu s příbuznými. Nebyly zjištěny takové žalobcovy společenské a kulturní vazby v České republice, které by představovaly překážku zrušení povolení k trvalému pobytu a vycestování z území.
7. Žalovaný se tedy přiklonil k závěru, že úmyslná trestná činnost žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku, zejména jeho skutky spočívající v držení a distribuci drog. Zdůraznil, že nedovolený obchod s drogami představuje závažné ohrožení zdraví osob, zejména mladistvých, s čímž jsou spojeny nejen škody na zdraví, ale také škody, které představují náklady na léčení drogově závislých. Dalším závažným aspektem je skutečnost, že se na drogovou trestnou činnost váže další závažná trestná činnost, jako jsou krádeže a loupeže uživatelů drog za účelem pořízení prostředků ke koupi drog. Poukaz žalobce na to, že v případě prvního trestního odsouzení se osvědčil a v dalších dvou odsouzeních byl amnestován, nejsou v jeho případě rozhodnou okolností, která by ukazovala na jeho polepšení, neboť, jak dosvědčuje čtvrté jeho odsouzení, byl opět odsouzen za drogový přečin. Námitka žalobce o jeho úspěšné integraci do české společnosti je ve světle jeho deliktů nepřesvědčivá. Předchozí odsouzení zjevně neměla na jeho chování výchovný vliv. V zájmu České republiky není, aby žalobce zůstal držitelem povolení k trvalému pobytu na území a profitoval z výhod, které tento vysoký pobytový status cizincům poskytuje.
8. Žalovaný dále konstatoval, že rozhodnutí ministerstva je zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nikoli však nepřiměřeným. Žalobci nebyl vydán dlouhodobý zákaz pobytu na území, přičemž má možnost ucházet se o pravidelný styk se svými dětmi na území tím, že si podá u zastupitelského úřadu žádost o vízum pro uvedený účel. Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od jeho rodičů a pro takovou situaci v článku 9 odst. 3 požaduje, aby byly zabezpečeny pravidelné osobní kontakty dítěte s rodiči. Tyto kontakty nejsou podle názoru žalovaného zrušením povolení k trvalému pobytu a vydáním výjezdního příkazu žalobci narušeny. Žalobci není uloženo správní vyhoštění, jeho trvalá nepřítomnost na území není překážkou k tomu, aby vůči svým dětem plnil vyživovací povinnost placením výživného.
9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že žije na území České republiky nepřetržitě posledních devět let, a strávil tedy v České republice více než čtvrtinu svého dosavadního života. Má zde silné rodinné a sociální vazby. V roce 2008 se mu narodila dcera L. Č., v roce 2011 pak dcera L. A. V rámci šetření bylo prokázáno, že s prvorozenou dcerou je v pravidelném kontaktu a k rukám její matky posílá výživné. Dále bylo prokázáno, že žalobce žije v jedné domácnosti s družkou Z. N. (dále též „družka žalobce“) a dcerou L., která je zdravotně postižená, trpí autismem. Nejen s ohledem na toto postižení potřebuje nezletilá L. oba rodiče a jejich osobní péči.

10. Žalobce namítl, že stanovení lhůty k vycestování se rozhodně přímo dotýká jeho dcery a družky ve smyslu § 27 správního řádu.
11. Žalobce připustil, že pokud nezletilou dceru L. kontaktuje telefonicky 1 x za měsíc a posílá jí výživné, je možné toto činit i ze zahraničí, ačkoli právě zde má žalobce možnost alespoň občasných brigád. Žalobce se však osobně podílí na výchově dcery L., osobně o ni pečuje, zároveň je každodenní oporou pro svou družku, která před žalovaným výslovně prohlásila, že žalobce *jí pomáhá v domácnosti a je na jeho pomoci závislá*. Žalobci není jasné, jak toto bude moci provádět ze zahraničí, popřípadě s nějakými žádostmi o vízum pro uvedený účel. V takovém případě by žalobce musel vyčkávat, než bude jeho žádosti vyhověno a poté by musel vynakládat nemalé peníze na cestovné. Míra přiměřenosti a závažnosti dopadu do soukromého a rodinného života by měla být dle žalobce zkoumána také u těchto osob, které měly být dalšími účastníky řízení. Při posouzení přiměřenosti je jasné, že toto rozhodnutí ovlivňuje životy 3 lidí a porušuje jejich lidská práva, tudíž míra přiměřenosti není vyvážená a je v rozporu se zájmy státu dle § 2 odst. 1 správního řádu. Navíc dle článku 1 odst. 1 Ústavy má Česká republika dodržovat závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva. Napadené rozhodnutí bylo vydáno bez náležitého zohlednění nejvlastnějšího zájmu dítěte a rodinného života účastníka řízení nebo žadatele, který je rodinným příslušníkem 2 občanů EU. Práva rodinných příslušníků jsou odvozována od občana EU a v mnoha ohledech jsou navíc v podstatě rovnocenná občanům EU.
12. Žalobce dále namítl, že jeho vycestování a legalizace dalšího pobytu podáním žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR na zastupitelském úřadě v zemi původu (s ohledem na zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 270 dnů) by vedlo k jeho dlouhodobému odloučení od zbytku rodiny. Takové odloučení by mohlo vést k přerušení jeho silných emocionálních vazeb s rodinou. Nejcitelněji negativní důsledky jakéhokoli odloučení s ohledem na svůj nízký věk a zdravotní stav pocítí právě nezletilá L. Vhodným řešením by nebylo ani vycestování nezletilé společně s družkou do země původu. Vzhledem ke složité zdravotní situaci nezletilé by výsledná situace rozhodně neodpovídala nejlepšímu zájmu dítěte.
13. Žalobce uvedl, že si je plně vědom své trestní minulosti a politováníhodných incidentů, které způsobily ztrátu jeho důvěryhodnosti v očích české justice. Stále však věří, že jeho jednání nenabýlo intenzity takových trestných činů, pro které by měl být natrvalo vykázán z území ČR, která se pro něj stala vlastí a ve které žije jeho rodina a kde má rozvinuté sociální vazby.
14. Žalobce též namítl, že v případě jeho jednotlivých odsouzení se pokaždé jednalo o jiný trestný čin, tedy nejde o pokračující jednání. Je třeba brát v úvahu, že žalobce byl potrestán již procesem trestního řízení, vyneseným rozhodnutím, dále částečným nebo úplným osvědčením ve zkušební době, a tím by měl být jeho dluh společnosti splacen. Žalobce trvá na tom, že nikdo by neměl být za jedno jednání potrestán více než jedenkrát, neboť tím by byla porušena zásada ne bis in idem, což by bylo v rozporu s článkem 4 odst. 1 Dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. V době podmíněného odsouzení musí odsouzený žít řádným životem, který je soudem monitorován. Žalobce tedy nemůže být podruhé potrestán tím, že mu bude zrušena platnost povolení k trvalému pobytu.
15. K argumentu závažného narušení veřejného pořádku žalobce odkázal na řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 18/2012, v němž soud konstatoval, že správní orgány mohou přihlížet pouze ke spáchání trestných činů, u nichž nebylo vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil. Namítl, že ustanovení, podle kterého správní orgán zrušil platnost povolení k pobytu, je nutno vykládat eurokonformně, tedy též ve smyslu článku 17 směrnice č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice č. 2003/86/ES“). Zároveň je

třeba respektovat účel uvedený v bodě 14 preambule směrnice č. 2003/86 ES, dle které lze sloučení rodiny zamítnout pouze z řádně doložených důvodů. Žalobce se nedopustil jednání podporujícího terorismus, nenáleží k uskupení takového druhu ani nevyjadřuje extremistické postoje. Namítl, že správní orgány obou stupňů přihlédly k poměrům žalobce pouze formálně, protože jinak nelze vysvětlit, že na území má být ponechána samotná žena s postiženým dítětem. Realizací zrušení povolení k trvalému pobytu a stanovením lhůty k nucenému vycestování došlo k porušení mezinárodních závazků, jimiž je Česká republika na základě ustanovení mezinárodních dohod vázána. Jedná se především o článek 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod a o čtená ustanovení Úmluvy o ochraně práv dítěte, kterými chrání práva a ukládá povinnosti rovněž i rodičům nezletilých dětí. Případ žalobce je případem, který jsou správní orgány České republiky povinny posuzovat přednostně dle mezinárodní právní úpravy a posléze aplikovat právní úpravu vnitrostátní. Napadeným rozhodnutím bylo porušeno i právo žalobce na ochranu před neoprávněným zasahováním do jeho soukromého a rodinného života garantované článkem 10 Listiny základních práv a svobod. Povinnost respektovat právo na ochranu soukromého a rodinného života je obsažena i v článku 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Žalobce poukázal na kritéria, která ESLP vypracoval ve věci Boultif proti Švýcarsku a která by použil pro potřeby zvážení, zda je nařízené vycestování opatřením nezbytným v demokratické společnosti a proporčním ke sledovanému cíli, tj. odůvodněné naléhavou společenskou potřebou a zejména proporcionální ve vztahu ke sledovanému legitimnímu cíli. V tomto kontextu žalobce uvedl, že:

- nebyl nikdy odsouzen k trestu odnětí svobody bez podmíněného odložení;
- pobývá na území již 9 let;
- uplynuly již dva roky od spáchaného trestného činu, během kterých žije řádným životem;
- zúčastněné osoby, tj. nezletilé dcery žalobce a jeho družka, mají české státní občanství;
- vzhledem k postižení dcery L. je vycestování družky žalobce naprosto vyloučené.

16. Žalobce namítl, že správní orgány se nezabývaly otázkou budoucích následků zrušení povolení k trvalému pobytu a nařízeného vycestování jak pro samotného žalobce, tak pro děti a družku a přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce či případných dopadů na jeho rodinu bagatelizovaly. Argument ochranou veřejného pořádku představuje jen zdánlivé odůvodnění, ve skutečnosti se nejedná o nic jiného než o laciné zbavení se jednoho údajně problematického člena naší společnosti. Správní orgán se tak dopustil diskriminačního jednání podle článku 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobce je držitelem povolení k trvalému pobytu na území České republiky, kde podnikal a je za dobu pobytu v ČR plně integrován do české společnosti, jeho soukromý a rodinný život je pouze v České republice. Jednoznačně bylo porušeno ustanovení článku 10 Ústavy ČR, neboť správní orgány nebraly v potaz skutečnost, že Česká republika je vázána mezinárodními smlouvami, které mají přednost před vnitrostátní právní úpravou. Žalobce dodal, že na území ČR podnikal na základě uděleného živnostenského oprávnění ze dne 1. 6. 2008 a k tomu řádně plnil daňovou povinnost. Po celou dobu podporuje svou rodinu a děti.

17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že délka 9 let pobytu na území České republiky, jíž se žalobce dovolává, ukazuje na jeho nedostatečnou integraci do společnosti i v takto dlouhé době a zejména na neochotu respektovat právní řád České republiky, jak tomu nasvědčuje jeho opakované odsouzení pro trestnou činnost. Žalobce se nadto dopustil drogové trestné činnosti společensky zvlášť nebezpečné, poškozující zdraví zejména mladých lidí, přičemž odstraňování škod na zdraví způsobených užíváním drog je velkou zátěží státního a veřejného zdravotního systému. Nelze odhlédnout ani od toho, že s drogovou kriminalitou je spojena závažná kriminalita ekonomická, jíž se uživatelé drog dopouštějí. V případě žalobce se navíc jedná o opakovanou úmyslnou trestnou činnost, stejně jako u spáchaného trestného činu

padělání a pozměňování veřejné listiny a přečinu znásilnění, jichž se žalobce prokazatelně dopustil a byl za ně pravomocně odsouzen. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce se trestné činnosti dopouštěl v letech 2008-2014, přičemž na území přicestoval 22. 10. 2007. Poslední odsouzení za nedovolenou výrobu a nakládání s drogami je z roku 2014 a usvědčuje žalobce z toho, že jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek, který tak závažným způsobem opakovaně narušil, je dosud aktuální.

18. V podání označeném „sdělení k jednání“ žalobce doplnil, že nezletilá dcera L. byla umístěna v dětském domově, neboť matka nebyla schopna se o ni postarat. Žalobce za dcerou pravidelně dojíždí na návštěvu, také ji bere na víkendy do Prahy, kde žalobce žije. Dceři kupuje potřebné věci, hradí pravidelně příspěvky. Žalobce hodlá po dořešení pobytového statutu žádat o svěřeni nezletilé dcery do své výlučné péče. Žalobce je jediný, kde je schopen a ochoten se z příbuzných o nezletilou dceru postarat. Dcera, která trpí autismem, na žalobce reaguje pozitivně, mají spolu hezký vztah. Rovněž s druhou dcerou L. má žalobce pozitivní vztah, pravidelně se s ní stýká, hradí na ni výživné a kupuje jí různé věci.
19. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 11. 6. 2020, žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na obsah podané žaloby. Zopakoval, že pobývá na území ČR od roku 2007, má zde dvě nezletilé děti, druhá dcera trpí autismem, přičemž matka nebyla schopna se o ni postarat. Žalobce je v danou chvíli jediný, kdo o dceru aktivně projevuje zájem, dcera s ním tráví víkendy, on ji navštěvuje v dětském domově. Rovněž jako jediný hradí dětskému domovu příspěvek. Zdůraznil, že usiluje o svěřeni dcery do své péče. Poukázal na to, že nebyl ve výkonu trestu a zároveň se již ohledně všech trestných činů, za které byl odsouzen, osvědčil. Správní orgány ignorovaly princip lidskosti, když se nikterak nezabývaly tím, co se bude dít s jeho druhorozenou dcerou poté, kdy bude žalobce nucen opustit území ČR. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce si měl být vědom následků, pokud pobytové oprávnění zneužil tím, že se dopouštěl trestné činnosti. Poukázal na to, že osvědčení či amnestie nemají vliv na posuzování porušování veřejného pořádku, přičemž v době rozhodování správního orgánu byla trestná činnost žalobce aktuální. Správní orgány obou stupňů řádně posoudily i otázku přiměřenosti rozhodnutí, kdy reflektovaly mj. to, že žalobce je evidován na úřadu práce, je finančně podporován příbuznými v domovské zemi a jeho zdravotní stav je dobrý. K aplikaci zásady ne bis in idem odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 11. 1. 2012 č.j. 1 As 125/2011-163.
20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
21. Podle § 87l odst. 1 písm. a) ZPC v relevantním znění ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění (...) za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
22. Podle § 174a ZPC v relevantním znění při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

23. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod platí, že *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence; státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
24. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. V první řadě nemůže v intencích podané žaloby obstát námitka, že stanovení lhůty 30 dnů k vycestování žalobce z území ČR se přímo dotýká nezletilé dcery a družky žalobce. Na tomto místě soud předesílá, že pro posouzení této žalobní námitky není podstatné vyhodnocení, zda dcera a družka žalobce měly být účastníky předmětného řízení ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) či odst. 2 správního řádu, tj. zda byly nebo mohly být napadeným rozhodnutím (rozhodnutím ministerstva) přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Stěžejní totiž je, že právní sféra žalobce, která měla být napadeným rozhodnutím dotčena, nezahrnuje právní sféru, jež mohla být in eventum dotčena u dcery žalobce, popřípadě jeho družky. Jinými slovy řečeno, žalobce nemůže s úspěchem namítat (nezákonné) zkrácení těch veřejných subjektivních práv, které se nevztahují bezprostředně k jeho osobě. NSS v rozhodnutí ze dne 11. 10. 2017 č.j. 9 Azs 214/2017-58 v tomto kontextu vyložil, že: „*Podmínkou účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu však je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně brožilo. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi – zde ke dceři stěžovatelky. Ta jediná mohla být tím, že jí nesvědčilo postavení účastníka řízení, dotčena na svých procesních právech. Pouze ona se tedy mohla bránit proti tomu, že nebyla vzata jako účastnice řízení o správním vyhoštění její matky. Jak vyplývá z ustálené judikatury, žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět zkrácením na právech hmotných a procesních. Stěžovatelka se může domoci ochrany pouze proti porušení těch vlastních práv, na nichž byla rozhodnutím sama zkrácena – nikoliv porušení práv jiného subjektu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004 č.j. 7 A 139/2001-67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009 č.j. 8 As 52/2008-92, ze dne 29. 8. 2008 č.j. 5 As 10/2008+10, nebo ze dne 19.8.2011 č.j. 5 As 58/2011-141).*“ Jakkoli tedy mohla být napadeným rozhodnutím zasažena právní sféra dcery či družky žalobce, nepředstavuje taková okolnost důvod, v němž by bylo možno spatřovat nezákonné dotčení těch veřejných subjektivních práv, které z napadeného rozhodnutí plynou pro žalobce. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že žalobce ani netvrdil, že by v zastoupení své nezletilé dcery podal správní žalobu, v níž by namítal nedostatek jejího účastenství v předmětném správním řízení o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu.
26. V rámci vypořádání námitky, v níž žalobce oponoval závěru správních orgánů, že svou trestní „minulostí“ naplnil hypotézu aplikovaného ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) ZPC, tedy, že *závažným způsobem narušil veřejný pořádek*, soud považuje za potřebné zdůraznit, že zahlázení odsouzení pro trestnou činnost nevylučuje, aby toto jednání zakládající trestní odpovědnost bylo hodnoceno v intencích citovaného ustanovení. NSS k tomu v rozhodnutí ze dne 6. 2. 2013 č.j. 1 As 175/2012-34 zejména uvedl, že: „*(...) ačkoli bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlázeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku (...), nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (...).*“ Přestože NSS ve zmíněné věci posuzoval rozhodnutí ve věci žádosti o vydání (nikoli tedy ve věci zrušení) povolení k trvalému pobytu, má soud za to, že jeho závěry jsou obecně aplikovatelné a lze jimi argumentovat i v nyní projednávané věci, neboť hypotézy ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) a § 75 odst. 2 písm. f) ZPC jsou totožné. Odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 3 A 18/2012,

v němž soud uzavřel, že správní orgány mohly při svém rozhodování přihlížet pouze ke spáchání trestných činů, u kterých (dosud) nebylo rozhodnuto o osvědčení pachatele (žalobce), tak není případný, neboť takto stručně prezentovaná úvaha soudu nemůže vedle podrobnějšího jazykového i teleologického výkladu, který provedl NSS, obstát.

27. Nejen ve světle výše uvedených výkladových východisek je nutno odmítnout námitku, že žalobce byl nepřipustně, v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, potrestán podruhé tím, že mu byla zrušena platnost trvalého pobytu. Nezadatelné právo správních orgánů posoudit chování cizince v intencích (ne)porušení veřejného pořádku nikterak neimplikuje sekundární (dvojí) potrestání za totéž jednání. Současně je třeba zdůraznit, že uvedenou zásadu, která je zakotvena i v článku 40 odst. 5 LZPS, nelze vykládat extenzivně tak, že trestní odsouzení nemůže mít pro pachatele další, zákonem předvídané důsledky mimo mantinely jeho trestní odpovědnosti. Jak konstatoval NSS v rozhodnutí ze dne 23. 5. 2019 č.j. 7 As 146/2018-18 (byť ve skutkově zcela odlišné věci a v rámci aplikace jiné právní úpravy): „Ztráta bezúhonnosti patří mezi obligatorní důvody pro zrušení živnostenského oprávnění (...) zrušení živnostenského oprávnění tedy nelze považovat za sankční opatření (...) a nejde ani o dvojí trestání ve smyslu zásady *ne bis in idem*. Jde pouze o zákonem obligatorně stanovený důsledek pravomocného odsouzení účastníka řízení za úmyslný trestný čin (...).“ Žalobce byl (celkem 4x) pravomocně odsouzen za úmyslnou trestnou činnost. Jestliže se opakovaně vědomě choval a jednal v rozporu s právním řádem, nemůže bez dalšího počítat se shovívavým přístupem ze strany správních orgánů, které jsou oprávněny v kterémkoli okamžiku vyhodnotit, zda cizinec neporušuje zákonem stanovené podmínky pro trvání jeho pobytového oprávnění. Jinými slovy, žalobce stíhá nejen trestní odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustil, ale nese i osobní odpovědnost za další důsledek tohoto jednání.
28. Soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že byl dostatečně potrestán již samotným procesem trestního řízení, vyneseným rozhodnutím a částečným nebo úplným osvědčením ve zkušební době. V tomto směru nelze přehlédnout, že žalobce se trestné činnosti dopouštěl opakovaně, a to i v krátkém časovém sledu poté, kdy buď uplynula zkušební doba (předchozího) podmíněného odsouzení, či dokonce ještě v jejím průběhu. Soud ze správního spisu ověřil, že trestní minulost žalobce, zrekapitulovaná v napadeném rozhodnutí na straně 6 a 7, odpovídá obsahu pravomocných trestních příkazů i údajům uvedeným v opisu z rejstříku trestů. Ačkoli zkušební doba podmíněně odloženého trestu odnětí svobody uložená žalobci na základě trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. 3. 2009 sp. zn. 3 T 50/2009 uplynula dnem 7. 11. 2010, dopustil se žalobce již dne 16. 12. 2010 dalšího jednání (přečinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2 trestního zákona), za něž byl odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. 12. 2010 sp. zn. 6 T 59/2010 k trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem na zkušební dobu 18 měsíců, následně prodloužené na 24 měsíců. Přestože žalobci běžela zkušební doba podmíněného odkladu trestu odnětí svobody, spáchal ještě v jejím průběhu dne 17. 4. 2012 skutek kvalifikovaný trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 2. 7. 2012 sp. zn. 39 T 70/2012 jako přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákona. Navzdory skutečnosti, že žalobci se dostalo dobrodiní amnestie vyhlášené ke dni 1. 1. 2013 a jeho pravomocné odsouzení za předchozí dva přečiny bylo zahlazeno, žalobce evidentně ignoroval příležitost k vlastní sebereflexi a možnosti napravit svůj dosavadní (společenský) profil, neboť dne 5. 7. 2014 se dopustil dalšího jednání, za které byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 7. 7. 2014 sp. zn. 8 T 93/2014 odsouzen za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem na dobu tří roků. Opomenout nelze ani skutečnost, že žalobce byl již ode dne 10. 3. 2011 srozuměn se zahájením předmětného řízení o zrušení jeho trvalého pobytu, přičemž ani předzvěst možné ztráty pobytového oprávnění mu nezabránila v tom, aby se následně opakovaně dopustil další trestné činnosti (přečinu znásilnění a nedovolené výroby

a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy). Tvzení žalobce, že již splatil dluh vůči společnosti tím, že byl podroben trestnímu postihu, nekoresponduje se zjištěným skutkovým stavem popsaným výše, naopak je s ním v příkrém rozporu. Lhostejnost, kterou žalobce kontinuálně projevoval k povinnosti respektovat právní normy, vyvolává důvodnou obavu, že jeho laxní přístup k dodržování pravidel zakotvených v právním řádu České republiky se nezmění ani v budoucnosti.

29. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů obou stupňů, že úmyslná trestná činnost žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku, neboť zejména trestná činnost spojená s držením a distribucí drog s sebou nese ohrožení zdraví osob, přičemž významnou cílovou skupinou jsou v tomto ohledu mladiství, tedy snadno ovlivnitelná a z hlediska závažnosti dopadů „citlivá“ skupina obyvatel. Náklady vynakládané na léčbu drogově závislých rovněž nejsou zanedbatelnou (majetkovou) škodou, která vzniká jako přímý důsledek drogových deliktů. Legitimní je též závěr, že drogová trestná činnost představuje z pohledu obecné kriminality a jejího šíření komplexní problém, neboť je s ní spojena další závažná trestná činnost, nejčastěji ve formě krádeží a loupeží páchaných drogově závislými osobami za účelem opatření prostředků ke koupi drog.
30. Námitka, resp. přesvědčení žalobce, že jeho jednání (trestná činnost) nenabýlo intenzity takových trestných činů, pro které by měl být natrvalo vykázán z území ČR, důvodná není. Závažné narušení veřejného pořádku je třeba vždy hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu. NSS v rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013 č.j. 5 As 73/2011-146 se zdůrazněním skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některých ze základních zájmů společnosti ve smyslu článku 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) uvedl, že: *„Je třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.“* Důvody, v nichž má být shledána závažnost narušení veřejného pořádku, nelze paušálně zobecnit a omezit jen na typově nejzávažnější trestnou činnost. Skutečnost, že trestná činnost, které se žalobce dopustil, nepatří do kategorie trestných činů podporujících terorismus a extremistické postoje, neznamená, že nejde o činnost významně zasahující do zájmu na zachování veřejného pořádku. Ze skutkového stavu věci vyplývá, že žalobce se dopustil trestné činnosti záhy poté, kdy vstoupil na území České republiky, neboť se na území zdržuje od 22. 10. 2007, přičemž trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. 3. 2009 sp. zn. 3 T 50/2009 byl pravomocně odsouzen za skutek (padělání a pozměňování veřejné listiny) spáchaný dne 17. 3. 2008. Soud již vyložil, že v pořadí první uložený trest se zjevně minul svým výchovným působením, neboť žalobce se nikterak nezdráhal páchat další trestnou činnost, a to i v době, kdy již musel vědět o zahájení řízení o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Soud nerozumí argumentaci žalobce, že v době podmíněného odsouzení musí pachatel (žalobce) žít řádným životem, který je soudem monitorován, když žalobce se, jak je výše uvedeno, dopustil trestně relevantního jednání v době běžící zkušební doby (předchozího) podmíněného odsouzení. Pouhá okolnost, že k pravomocnému odsouzení za uvedený skutek došlo až po uplynutí zkušební doby, a nemohlo tak být rozhodnuto o tzv. přeměně podmíněného trestu v trest nepodmíněný (§ 330 trestního řádu), neznamená, že optikou užitou správním orgánem při posuzování, zda cizinec nadále plní podmínky pobytového oprávnění, nelze na takové chování cizince (žalobce) pohlížet kriticky ve smyslu jeho nikoli řádného a akceptovatelného chování. Současně nelze klást rovnítko (vyjma formálně-právních účinků) mezi rozhodnutím soudu o tom, že se odsouzený ve zkušební době

osvědčil, a zahlazením odsouzení v důsledku vyhlášené amnestie. Je zřejmé, že amnestie nedeklaruje, že se konkrétní odsouzený pachatel skutečně osvědčil, nýbrž zakládá pouze fikci jeho neodsouzení a poskytuje mu prostřednictvím „čistého“ trestního rejstříku prostor pro společenské a zejména pracovní uplatnění coby bezúhonné osobě. Soudem bylo shora zdůrazněno, že žalobce si zjevně této příležitosti nevážil a dopustil se dalšího protiprávního jednání, za které byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 7. 7. 2014 sp. zn. 8 T 93/2014. K zahlazení posledně uvedeného odsouzení ke dni vydání napadeného rozhodnutí (7. 1. 2016) nedošlo, resp. dojít nemohlo, neboť zkušební doba podmíněně uloženého trestu mohla uběhnout nejdříve ke dni 17. 7. 2017. Shora popsané skutkové okolnosti včetně recentního (aktuálního) pravomocného uznání viny žalobce za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami ve svém souhrnu představují závažné porušení veřejného pořádku, neboť žalobce páchal trestnou činnost, této se dopouštěl opakovaně, přičemž svým jednáním naplnil skutkové podstaty zejména trestných činů obecně ohrožujících a trestného činu proti osobní svobodě, tedy zasáhl významné zákonem chráněné zájmy. Žalobce též ničím nevyvrátil důvodnou obavu, že i v budoucnosti nebude respektovat právní normy České republiky, a tím závažně narušovat veřejný pořádek.

31. Soud konečně nepřisvědčuje ani námitce týkající se nesprávného vyhodnocení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a ZPC. Správní orgány se kritériem přiměřenosti dopadů rozhodnutí řádně zabývaly a náležitě vyhodnotily relevantní skutková zjištění, pokud uzavřely, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je jistě zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, avšak nikoli zásahem nepřiměřeným. Žalobce se dovolává zejména pevnosti rodinných vazeb, které si na území ČR vytvořil především s druhorozenou dcerou a družkou, s nimiž žil ve společné domácnosti. Nutno předestlat, že žalobce nezpochybnil skutková zjištění správních orgánů o jeho nikoli zásadní ekonomické integraci, neboť žalobce je nezaměstnaný, je evidován u úřadu práce a příjmy si zajišťuje z příležitostných brigád. Nerozporoval též závěr, že udržuje vazbu k domovské zemi, když sám vypověděl, že v Nigérii koupil pozemek a bratra žijícího v Nigérii pověřil prodejem zboží, které tam přivezl. Žalobce zároveň nerozkryl žádné konkrétní společenské a kulturní vazby, které by mohly být hodnoceny jako překážka bránící zrušení povolení k trvalému pobytu.
32. Posuzování přiměřenosti si lze představit jako poměřování na rovnoramenných vahách. Na jednu miskou vah se položí míra, v jaké cizinec nesplňuje zákonné požadavky pro vydání povolení k pobytu (v nyní projednávané věci tedy žalobcem opakovaně páchaná trestná činnost) a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Na druhou miskou vah se položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života cizince. Aby rozhodnutí o nevydání povolení k pobytu bylo přiměřené, je nutné, aby miska vah s veřejným zájmem byla těžší (veřejný zájem závažnější) než miska s (negativními) dopady do soukromého a rodinného života žalobce (viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019 č.j. 9 A 52/2015-139). Soud bez výhrad aprobuje závěr žalovaného, že žalobce byl ve své závažné a úmyslně páchané trestné činnosti bezohledný jak ke společnosti, tak i ke své rodině. Zároveň je třeba vzít v potaz, že žalobci nebyl uložen dlouhodobý zákaz pobytu, a že žalobce má možnost požádat o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC. Délkou schvalovacího procesu při vydávání víza, resp. formalitami, které mohou být s podáním žádosti o udělení víza a řízením o této žádosti spojeny, nelze „vyvažovat“ dopady do soukromého a rodinného života, když to byl právě žalobce, kdo měl a mohl této situaci předejít. Žalobce sám sebe i svou dceru (dcery) a družku vystavil případným komplikacím, které bude muset překonat, bude-li chtít přicestovat na území ČR, event. společně s družkou a dcerou vycestovat do své domovské země. Respekt k ochraně soukromého a rodinného života, kterého se žalobce dovolává na pozadí čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, nelze chápat jako

absolutní nedotknutelnost těchto základních práv, jak se zřejmě žalobce domnívá. Právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života je limitováno právem státu zajistit ochranu demokratické společnosti mimo jiné před chováním jednotlivce, který porušuje v intencích trestní odpovědnosti právní normy, čemuž odpovídá i znění čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod. Své tvrzení, že *se ve skutečnosti nejedná o nic jiného než o laciné „zbavení se“ jednoho údajně problematického člena naší společnosti, který nařízeným vycestováním bude následně suspendován do jeho mateřské, popř. další země*, žalobce neopřel o konkrétní skutkově relevantní okolnosti, když pouze v rovině obecné proklamace namítal, že žalovaný bagatelizoval přiměřenost zásahu poukazováním na jeho trestní minulost. Tím ovšem nijak nezpochybnul zcela legitimní závěr správních orgánů, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce sice došlo, avšak vzhledem k intenzitě protiprávního jednání, kterého se zde žalobce opakovaně dopouštěl a s ohledem na možnost žalobce realizovat pobyt na území České republiky prostřednictvím víza za účelem strpění převážil veřejný zájem společnosti na ochraně před pachateli trestné činnosti.

33. Soud k návrhu žalobce provedl důkaz výpisem z evidence rejstříku trestů fyzických osob zpracovaného ke dni 3. 6. 2020, zprávou Dětského domova, základní školy speciální a praktické školy Jaroměř ze dne 28. 2. 2020 (dále jen „zpráva dětského domova“) a rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 10. 4. 2019 č.j. 13 P 54/2013-200, 16 P a Nc 86/20178 (dále jen „rozsudek ve věci péče o nezletilé dítě“). Z těchto listin však soud nezjistil žádné skutečnosti, které by měly význam pro posouzení věci, jelikož jejich obsahem nejsou okolnosti, které by se vztahovaly k relevantnímu období posuzovanému správními orgány. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Zpráva dětského domova vypovídá toliko o tom, že žalobce jeví od září 2019 občasný zájem o svou dceru L., rozsudek ve věci péče o nezletilé dítě se rovněž týká úpravy poměrů k nezletilé L. v období následujícím po vydání napadeného rozhodnutí a výpis z rejstříku trestů má vypovídací hodnotu jen k uvedenému recentnímu datu, nikoli ke stěžejnímu období. Soud naopak zamítl provedení důkazu vyrozuměním Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 8. 10. 2018, neboť se týká správního řízení, které navazuje na nyní posuzované pravomocně ukončené řízení, a tudíž již ze samotné povahy tohoto řízení nemůže jít o skutkově či právně relevantní okolnost pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud také neprovedl důkaz výslechem svědkyně paní T. Č., který žalobce navrhl k prokázání jeho zájmu o prvorozenou dceru L. Žalobce totiž nikterak nezpochyboval skutková zjištění správních orgánů ohledně způsobu, jakým se žalobce zajímal o dceru L. Zároveň nelze přehlédnout, že uvedená svědkyně byla správním orgánem předvolána k výslechu, k němuž se však bez omluvy nedostavila. Bylo tedy v zásadě na žalobci, aby v rámci správního řízení zajistil, že se jím navrhovaná osoba dostaví k výslechu, měl-li za to, že její výpověď bude mít význam pro rozhodnutí správního orgánu.
34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
36. Výrok o odměně tlumočnicka se opírá o ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 36/1997 Sb., o znalcích a tlumočnících, přičemž výše odměny za jeden tlumočnický úkon, jakož i počet účtovaných úkonů, je v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 položka 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících. Soud proto ustanovenému tlumočnickovi přiznal odměnu v celkové výši 1.050,- Kč odpovídající sazbě 350,- Kč za jednu hodinu tlumočení v rozsahu tří účtovaných hodin. Odměna za tlumočnický úkon bude

tlumočnickovi zaplacená ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet specifikovaný ve výroku III. rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. června 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu